

**Натисніть тут, щоб
купити книгу на сайті
або замовляйте за телефоном:
(0352) 51-97-97, (067) 350-18-70,
(066) 727-17-62**

Серія «Детективна агенція ВО»

Андрій Кокотюха

ОСІННІЙ СЕЗОН СМЕРТЕЙ

Детективний роман

Серію «Детективна агенція ВО»
засновано 2016 року

На території студмістечка одного з київських вишів
діє серійний убивця. Його вчинки невмотивовані,
а подальші кроки — непередбачувані.
Мешканці довколишніх гуртожитків нажахані,
а правоохоронні органи пасуть задніх,
затримуючи не причетних до злочинів осіб.
У розслідування волею долі втручається
журналіст Андрій Шкарада,
який і викриває безжалісного маніяка-психопата,
ледь не поплатившись за це власним життям.

*Охороняється законом про авторське право.
Жодна частина цього видання не може бути відтворена
в будь-якому вигляді без дозволу автора чи видавництва.*

«Навчальна книга — Богдан», просп. С. Бандери, 34а,
м. Тернопіль, Україна, 46002.
«Навчальна книга — Богдан», а/с 529, м. Тернопіль, Україна, 46008.
У випадку побажань та претензій звертатися:
т/ф (0352) 520 607; 520 548 office@bohdan-books.com

Інтернет-магазин «НК Богдан»:
www.bohdan-books.com mail@bohdan-books.com
т. (0352) 519 797, (067) 350 1870, (066) 727 1762
Електронні книги: www.bohdan-digital.com

Гуртові продажі: т/ф (0352) 430 046, (050) 338 4520
м. Київ, просп. Гагаріна, 27: т/ф (044) 296 8956; (095) 808 3279,
nk-bogdan@ukr.net

Інтернет-магазин «Дім книги»: dk-books.com
т. (067) 350 1467; (099) 434 9947

*Автор хоче вірити, що всі дійові
особи, навіть поліцейські, не мають
і не матимуть реальних прототипів, а сюжет від
початку до кінця — плід авторської уяви*

*Кохання — це різновид божевілья.
(Мішель де Монтень)*

ЧАСТИНА ПЕРША

Третя жертва

1.

Інколи місто нагадує величезного звіра, який дрімає.

А люди — кров'яні частинки, котрі, сновигаючи артеріями та венами вулиць, увесь день дарують звірові живучу енергію, котра над вечір згасає, даючи гігантів бажаний спокій до ранку... Отак із року в рік, зі століття у століття...

Маячня, скажете? Але подібні асоціації мені можна вибачити — п'яним багато чого прощають. І п'яним не дивуються — мало що може стукнути у хмільну голову! А саме зараз я п'яний. Але доза алкоголю поки що сумісна із життям, я мчу в таксі крізь засинаюче Велике Місто.

До речі, якщо розвинути теорію міста-звіра, то такі разом із водилою та пасажирами — мною та моїм так само п'яним приятелем Севою — можна назвати вечерею монстра. Смішно, правда? Звірюга згамав нас і тепер перетравлює, дрімаючи, і ми, перетравлені, мчимо стравоходом — центральною вулицею, як вона в дідька називається, от же ж допилися... Хоча не так уже й допилися: просто радянські назви київських вулиць змінюють на українські незалежні, тож заплутатися тут — не штука.

І мчимо ми, на жаль, у пряму кишку, щоби бути викинутими в одну з клоак-околиць, як і належить відходам та покидькам. Місто, між іншим, живий організм, а в будь-якого живого організму є своя, пардон, задниця. У місті багато таких клоак-околиць, якщо вже так хочете — задниць... Стоп, це виходить, що у цього звіра багато задниць?

Я зареготав так несподівано, що водій повернувся до мене, на хвилюк переставши стежити за дорогою. Думки про місто-звіра я, здається, вголос не висловлював, тож зрозуміло, чому шофера дивує безпричинний сміх п'яного пасажира.

— Ти чого? — Сева так крикнув мені у вухо, що воно заболіло і, здається, навіть згорнулося трубочкою.

Бажання сміятися зникло несподівано, як і виникло, тож я знову дивлюся у вікно на вогні ліхтарів та освітлені вивіски комерційних кіосків, що миготять повз нас. Про себе вирішую: варто б запам'ятати цю народжену сп'яну теорію міста-звіра й використати десь, тільки боюся, що воно все не напишеться так, як думається зараз. Усе ж таки багато шедеврів лі-

тератури й музики автори створювали під кайфом, алкогольним або наркотичним — без різниці. Деякі з них спеціально експериментували з галюциногенами, це більше музикантів стосується, Моррісона, наприклад... Стоп, знову мене несе не туди!

Моя сьогоднішня п'ятка не має творчої мети. Просто я свою відпустку провів на гірській турбазі, куди мене запросив давній друг, у якого тато — директор підприємства, що постачає турбазу продуктами харчування, і ми мешкали там на повному пансіоні, я заплатив лише дуже символічні кошти за проживання. В результаті за два дні до кінця відпустки у мене збереглася непристойно велика сума грошей, яку дуже кортіло якнайшвидше пропити. Ідея лишалася б нереалізованою, якби не повернувся під руку Сева, котрого я випадково зустрів нині серед білого дня в підземці. Ми згадали, що не бачилися років сто. До того ж учора Сева відправив дружину до Чернівців на базар за шмотками, повернеться вона тільки завтра, і Сева, якого жінка тримала на короткому повідкові, поведився так, немов зірвався з латунного ланцюга. Накачалися ми з ним пристойно, і зараз Сева віз мене у студмістечко до свого знайомого дівчиська, в котрого ну точно є, ну сто пудів є подружка... «Хоч симпотна?» — запитав я, коли ми брали горілку, шампанське, вино і шоколадку. «А тобі не один хрін?» — «Поки що ні!»

І справді, поки що я, тьфу-тьфу-тьфу, непогано тямив. Добре пам'ятаю, як вийшли з таксі. Студмістечко рідне я в будь-якому стані упізнаю — прожив же тут п'ять років.

...Пам'ятаю общагу...

...Пам'ятаю номер кімнати — сорок шість. Там справді було дві подружки. Обидві нічого собі, даремно я хвилювався... Сева нас познайомив: «Оце Света, а це... я не знаю, як тебе... ага, Наталка, дуже добре, коротше, це Света, це Наталка, отак!»

Света пішла ставити чайник, Наташа відразу ж почала чистити картоплю. Я кинувся їй допомагати, це точно пам'ятаю. Ось про що ми тринділи, орудуючи ножами, згадати не можу і, напевне, не зможу, але пам'ятаю — реготали на два голоси...

...Потім сіли за стіл...

Я пив тільки горілку, але спочатку всі тягнули шампанського, по краплі, однак це далось взнаки... Пили, балакали, ще пили, потім музика — «Квін», «Армія коханців», Земфіра «Све-ет, аз-зарі! маю ба-альную душу»... дикий якийсь музичний коктейль із рок-класики, древнього диско та російської попси...

Танцювали...

Пили...

Ще танцювали...

Допивали...

Сева мені щось шепотів, я всього не втямив, але Наталя раптом почала збиратися, їй треба в інший гуртожиток, вона там живе, сюди просто в гості зайшла, а вже зовсім темно і далеко за північ. Света не відпускала, плела про якихось маніяків... Я втрутився, сказав, що проведу Наталю і порозганяю на хрін усіх маніяків, нехай тільки вони...

...Далі пам'ятаю фрагментами, провали у пам'яті...

Ми на темній вулиці... Я обіймаю Наталю, вона пручається, але слабо... М'які пухкі губи... Нетерплячі рухи рук... Трава м'яка на дотик... Слабке

зітхання... Чиєсь нерівне дихання, може, то я так голосно сопну?... Глухий зойк, полегшене зітхання...

...Я кудись їду. Сиджу на передньому сидінні машини. Темно, я підношу руку з годинником дуже близько до очей. Без толку. Їдемо ще якийсь час, потім машина гальмує.

— Приїхали, — голос, немов із глибокого колодязя...

...Намагаюся влучити ключем у замкову шпарину. Нарешті усвідомляю, що ключ не той, у мене в'язка ключів. На поверсі біля дверей так само темно... чи це у мене в очах?...

...Я на кухні п'ю воду з чайника, просто з носика. Світло горить, і можу глянути на годинник. Половина третьої ночі! Блін, де ж я встиг так це саме... Знову темно в очах... Чи я їх заплющив?

...Дзвінок не змовкає, а мені лінки продерти очі. На них давить головний біль, у черепній коробці дзвінки, дзвони, молоточки... А один дзвінок, зараза, голосніший за всіх! Якого хріна, кому робити нічого!

Дзвонять у двері, дзвонять наполегливо. Я рвучко підводжуся й сідаю, не розтуляючи очей. Голову наче лещатами тисне. Повільно піднімаю повіки. Кімната стрибає і хитається, сонячне світло боляче ріже очі. Дзвоник не замовкає. Труснувши головою, я повільно зводжуся на ноги. Шукаю очима джинси, раптом згадую, що зняв їх чомусь на кухні. Там вони й валяються, на ослінчику.

— Та зараз! — кричу в бік вхідних дверей. Навіть розмовляти боляче, це ж треба!

Заліз у джинси, натягнув футболку, відчинив двері.

Спочатку зайшов хтось у ментівській формі. За ним пропхався пом'ятий і знічений Сєва. Потім — і ще люди, у формі й у цивільному. Один тицьнув мені під ніс «корочку».

— Карний розшук. Збирайся, поїдеш із нами.
Це що, продовження сну?

2.

— Прізвище?

— Шкарада.

— Ім'я, по батькові?

— Андрій Миколайович.

— Рік народження?

— Вісімдесят дев'ятий.

— Тисяча дев'ятсот?

— А ви як думаєте?

— Відповідати треба повністю.

— Одна тисяча дев'ятсот вісімдесят дев'ятий рік

Божий від Різдва Христового.

— Місце роботи?

— Видання «Міські новини».

— Хто?

— Що значить — «хто»?

— Посада ваша.

— Кореспондент.

— Давно там працюєте?

— Чотири роки...

— А згідно з документами, квартиру винаймаєте лише рік. Де проживали до цього?

— Як різниця! Бомжував, то в приятелів кантувався, то по общагах...

— Значить, є різниця, раз запитують.

— Гаразд. Займав житлову площу колишньої дружини. Вона жила у свого співмешканця. Коли вони оформили офіційний шлюб, мене виселили, бо квартиру продавали.

— Де тепер ваша колишня дружина?

— Уже півтора року живе в Німеччині. У місті Мюнхені. А що, це має значення?

— Узагалі — то ви праві, ми відволікаємося. Де ви були одинадцятого і двадцятого серпня?

— Відпочивав на турбазі в Закарпатті... Сьогодні я останній день у відпустці... Завтра на роботу.

— Де саме ви відпочивали? Хоча... зараз ми відволікаємося. З Наталією Кущенко давно знайомі?

— А хто це?

— Я можу показати фотографії, щоб освіжити вашу пам'ять.

Слідчий районної прокуратури Величко простягнув пачку чорно-білих фотографій. Простягнув недбало, немовби це були не знімки жертви злочину крупним планом, а види пляжу Варадеро. Він звик роздивлятися такі світлини, і це зрозуміло. Так само безсумнівно, що він хоче шокувати мене, відразу налякати і вивести з рівноваги своїм професійним цинізмом.

Величко не врахував одного.

Зрештою, він не міг цього врахувати, бо не знав, що до спокійного, білого та пухнастого відділу культури однієї з найпопулярніших київських газет я приписаний порівняно недавно. І, поки мокрого листопадового вечора не отримав по голові у власному під'їзді, мав змогу роздивлятися не лише фотографії мертвих, а й справжні трупи. Більше

того — сам ледь не став трупом, навіть одного разу довелось стріляти в людину, рятуючи своє життя. Не люблю штампованих літературних фраз, але, здається, недалеке минуле, від якого намагався втекти і сховатися в ошатному пралісі культурного життя, таки наздоганяє мене. Якщо вже не наздогнало.

Голова мертвої молодой жінки неприродно вивернута набік, фотограф зафіксував профіль жертви. Обличчя перекошене, язик вивалився назовні з відкритого рота. Переконую себе, що на фото не може бути зображений хтось із тих, кого я знаю. І попри все щось знайоме вгадувалося у цьому профілі... Щось...

— Чорт!

— Упізнали?

— Т-так... Я знаю її... Чорт!

Учорашня Наталка. Подружка, з якою я познайомився сп'яну, котра вчора пила шампанське, вино, потім — горілку, дзвінко сміялася над моїми похабними анекдотами, танцювала зі мною... Яку я проводжав додому... З якою я... Господи...

— Сміливіше, сміливіше...

— Ми познайомилися вчора. Я був п'яний... Не дуже, але все одно. Ми ще пили... Смутно пам'ятаю все, ви ж розумієте... Можна води, в роті сухо... Важко говорити...

— Ми відволікаємося. Ви дивіться, дивіться на фотографії. Вони, я бачу, допомагають вам згадувати...

— Дайте води!

— Відповідайте на запитання. Ви стверджуєте, що познайомилися з Наталею Кущенко учора ввечері. Припустимо. За яких обставин?

— Ми зі Севою Горбуновим випивали, це мій давній знайомий, і він запропонував продовжити банячити в гуртожитку з дівчатками, у нього є там знайома, Света...

— Горбунов стверджує, що продовжити з дівчатками запропонували ви...

— Ах отак? Света, в якої ми пили, моя знайома, а не його? І він їхав до неї в шахи грати, коли його жінки нема вдома?

— З'ясуємо... Ви самі запропонували провести Наталю додому?

— Наче так... Сам...

— А дорогою почали чіплятися до неї. Вона пручалася, ви вдарили її в обличчя — ще б пак, п'яна агресивність дала про себе знати! Вона знепритомніла, ви відтягнули її в кущі бузку і гвалтували! Пригадуєте, ні?

— Що за фігня? Так, я був п'яний, але не настільки, щоб...

— Сядьте на місце! Вона очуняла, почала кричати, ви спробували заткнути їй рота і задушили!

Мій стан важко описати словами. Все ж таки слідчому вдалося вибити мене з колії. Спочатку я не міг нічого говорити, тільки дивився на нього і кліпав очима. Мені раптом стало душно, лоб вкрився холодним потом.

— Води... Дайте води...

— Підпишіте зараз щиросердне — і скільки завгодно води. Бочка, цистерна, хоч водосховище ціле!

— Яке ще...

— Щиросердне визнання провини. Я розумію — вам стало страшно, і ви втекли з місця скоєння злочину. І не зрозуміли тоді, що сталося. Просто лежить дівчина, не ворухиться... Вона чинила опір, у неї величезний синяк на обличчі. Ось тут, ось фотографія, дивіться...

Світлини обпікали мені руку, я акуратно поклав їх на стіл.

— Це якась дурниця ... Нісенітниця...

— Слухайте, Шкарада, двоє свідків підтверджують, що Наталя Кущенко пішла з вами! За десять хвилин до смерті вона мала статевий зв'язок із чоловіком! Сліди насильства на обличчі й тілі! З вами ще хтось був? Ні? Зараз експертиза за слідами сперми може встановити особу! Будемо проводити експертизу?

Слідчий Величко нагадував комара.

Не зовні — він був низенький, увесь із округлостей, якийсь сірий: сірий костюм, сіра несвіжа сорочка, сіра краватка, сірі стомлені очі, навіть обличчя явно нездорового сірого кольору. На комара він схожий поведками — вперто дзижчить у темряві, чекає, поки людина втомиться відмахуватися і засне, аби пожитися такою бажаною кров'ю. Це дзижчання давить на психіку, виводить із себе, за набридливою комахою ганяєшся, втративши терпець, справді мало не з сокирою, ось тільки даремно все; при боротьбі з комаром допомагають увага, терплячість і зосередженість, інакше ніколи не позбутися набридливого впертого пицання.

— Послухайте, я справді погано пам'ятаю, що було вчора. Так, проводжав... Так, щось між нами відбулося... Не пам'ятаю, як це трапилося, але все було без насильства. А потім я їхав у машині, наче дівчина казала щось про те, щоб я йшов геть... Так, точно казала! — слідчий не перебивав, байдуже дивився на мене сірими втомленими очима, і погляд його говорив, що для себе він усе давно вирішив, справу закрав, а ти, хлопче, балакай-балакай.

— Якщо точно встановили годину смерті — то знайдіть водія, який мене підвозив! Він скаже, коли я в машину сів, він мусить запам'ятати час! Коли вночі людина п'яна ледь під машину не кидається, обов'язково на годинник дивисься! Машиналино! Звірте час, по хвилинах порахуйте! Чого ви сидите й мовчите?

— Важко з вами, — слідчий Величко склав у конверт фотографії місця скоєння злочину. — Отже, одинадцятого і двадцятого вас у місті не було?

— При чому тут це?

— Перевіримо, — здавалося, він не звернув уваги на моє запитання. — Все перевіримо. Тільки питання поки що ставлю я. І ще ставитиму, — його товстий короткий палець натиснув на кнопку, викликаючи конвой. — А ви подумайте. Не іграшки все це. Одинадцятого серпня у студмістечку вбили дівчину. Студентку. Двадцятого — ще одну. Вчора, двадцять п'ятого, третю. Усіх трьох задушили. Води налити?

3.

Як серійного маніяка-вбицю, мене запхали в окрему камеру. Подумайте, сказав слідчий. Обстановка спонукає до розмислів, однак думок обмаль. А саме добре подумати мені й необхідно.

Усе це було б сюжетом для комедії, якби не смерть дівчини Наталки. Яка вчора вночі любила мене, п'яного й дурного, віддавалася так шалено, ніби робила це востаннє, і так воно, зрештою, й вийшло. Чорт! Пити треба менше, ось що! Зняти б за цим сюжетом науково-популярний фільм і п'яницям показувати! Ось, мовляв, чим усе це може, блін, закінчитися! Звинувачення у вбивстві, й не в одному! Ну, за перші два я спокійний — те, що мене не було в місті, легко перевірити... Одначе тепер я розумію слідчого — як йому кортить заарештувати проклятого маніяка і скинути зі своїх плечей цю справу! Він готовий не все, я це помітив. І за бажанням повісить на мене усі три трупи. Той, хто не знайомий із нашою дізнавальною системою зсередини, не повірить, почне товкти про презумпцію невинності, але ж не треба нас дурити юридичними термінами... Захочуть — посадять, оце вам уся презумпція.

Гаразд, спостерігати, вдавати із себе тертого-крученого і робити висновки ми вміємо. Що далі? Ситуація не просто дурна — вона страшна. А вихід?

Мені раптом стало моторошно від думки, що я таки насправді її задушив, сам того не бажаючи. Здавив горло, щоб не кричала, і... Але ж не кричала вона й не пручалась, я усе ж таки притомний був і пам'ятаю. Не все, але це пам'ятаю. Часто дихала, стримувалась, але криків не було. І цей синець на об-

личчі... Я ж не бив її... Це той, хто задушив, убивця, її вдарив. Звідки ж він узявся так швидко? Через десять хвилин після... Слідчий так сказав...

Хотілося заснути, зібратися з силами, які мені ще сьогодні знадобляться. Та не спалося, дурні думки так і лізли в голову. Їх доводилося відганяти, як комарів... Знову комарі...

Мені здалося, що я не спав, але коли за мною прийшли і я розплющив очі та глипнув на годинник, то переконався — день пішов на спад, я покимарив години три з хвостиком. Почувався, одначе, не найкраще, голова знову заболіла...

4.

— Щастить вам, молодий чоловіче. Чесне слово, щастить.

Мені насправді було шкода слідчого Величка. У людини справа про серйозне вбивство. Він знаходить людину, яку з великою натяжкою, але можна звинуватити. А натяжку таким, як Величко, зробити легко, їм щілина потрібна, в яку можна ногу просунути, далі, як кажуть, справа техніки. І зітхне з полегшенням слідчий, сходить до начальства за подякою, потім горілки вип'є, законне право має, як же — гора з плечей...

— Водій знайшовся, котрий вас учора підвозив... У нього сестра поруч із студмістечком живе, хворіє вона, він побув біля неї, поки «швидка» приїхала... Чоловік п'є десь... Півтора місяця вдома не ночує... Дружків-ханиг чоловік за грішми присилає, вона ганяє їх, а він знову присилає... Добре, відволікаємося, — слідчий старанно уникав моїх спроб

поглянути йому в очі, дивився то на пофарбовані у казенний колір стіни кабінету, то на поверхню власного столу, то спостерігав, як випущений з його рота струмінь сигаретного диму піднімається до стелі. — Звуть його Сердюк. Григорій Петрович... Нині вдень заїхав сестру відвідати, вона краще почувується... До неї сусідка заходила і розповіла про вбивство... Тут уже від чуток ідіотських діватися нема куди, весь район маніяка боїться... Ну, а Сердюк згадав, що вночі біля студмістечка дивного хлопця підібрав...

Що в мені дивного було? П'яних цей Сердюк ніколи не бачив?

— Подзвонив... Ви були праві, він тоді справді на годинник глянув... Він точний час запам'ятав. Як не дивно, рівно друга ночі.

Знову дивно! І чого йому все дивно?

— Експертиза визначила точний час смерті. Її душили приблизно у той момент, коли ви саме сідали в машину. В нас чудові експерти і сучасна техніка.

Говорить — немов інтерв'ю дає! Згадав, що з журналістом справу має. Яким не є, а працівником засобів масової інформації. А може бути, пробив мою особу своїми каналами і дещо знає про мою коротку, але, чорт забирай, яскраву кар'єру кримінального репортера.

— Крім того, ми перевірили — вас справді не було в місті одинадцятого та двадцятого, — слідчий Величко зітхнув і припалив чергову сигарету. — І ще різні нюанси, які дають підстави зняти з вас підозри. Як свідок ви, можливо, ще знадобитесь... Хоча...